

חדוה הרנבי: שני שירים

פעם היא הלכה למות.

והרוח הווי אבנים

ממקום למקום

ולא גסה לפענח

את הסוגינות

אשר משכו בשערותיה.

פעם היא הלכה למות.

אפלו צפור לא היתה בידיה

ועל צחוקיה נחו פידונים.

ולילה שעטף אותה בשמלותיו

קמט את שתיקותיה

שכח, כמעט, כי

יש לה אדונים.

הים היה גבה ורחוק

ולא הספיק לחזור

ורק כפאשר פזרו את פניה

לזכוכיות קטנות מאד

ואניות עמדו בחלוניה

זכר את נסיונו

ואת היערות אשר דהו.

למראשותיו וגם למראשותיה.

מישהו ספר שזוהי שטות

ללקת לאבוד

ושם חומות על פני הים

שהתנגבה

מישהו, אחר, ספר

את משאלתו האדמה

ואיך פרחה, בשמו,

צפור שמלמלה אבק

*

ולא רצייתי זאת

אבל עשיתי זאת

ועל שברי השמש תליתי

מרכבות וחרמשים.

לילה תמים.

ובין הריסותיו מצאתי

שבר חגיתות

ואת הים

ואת הרחמים.

אבל, פתאם, בהעלם הפל,

ראיתי עיר שראשה בשמים

וצפירים מבהלות עלו

מן הפנות והכדים.

לילה תמים שאלתי את המים

והם ענו לי בחולות ואבנים.